

In de Longo maï-coöperatie in Transkarpatië (Oekraïne) ontstaat een kwekerij voor oude fruitsoorten.

Oekraïne

Hier is alles een beetje anders

Men kan zich moeilijk een grotere paradox voorstellen dan het leven in een gemeenschap in een Oekraïens dorp. In een land met een complexe geschiedenis, waar kunstwerken uit de voormalige Sovjet-Unie per wet worden vernietigd en tegelijkertijd nieuwe, kleinschalige initiatieven ontstaan die het Sovjetverleden opnieuw onder de loep nemen.

Ja, Oekraïne is aan het veranderen en veel van de mensen die bij deze veranderingen betrokken zijn, kunnen wij onze vrienden noemen. En deze vriendschappen, ontstaan in de 30 jaar van het bestaan van Longo maï in Oekraïne, hebben het utopische en enigszins romantische initiatief van West-Europese linkse mensen hier überhaupt mogelijk gemaakt.

Onlangs vroeg een van de vrijwilligers die ons helpt bij het werk in de boomgaard, waar we ruim tien hectare verschillende hoogstamige appelbomen hebben geplant, waarom ons collectief in zo'n saai, afgelegen dorp woont. Met dit artikel probeer ik deze vraag te beantwoorden.

Drie jaar geleden ben ik in Nizjne Selisjtsje komen wonen. Het dorp maakt enerzijds indruk met zijn gastvrijheid, maar ook met zijn conservatisme, met een strikte scheiding van vrouwen- en mannenwerk. Voor sommige werkzaamheden zijn wij afhankelijk van loonarbeid. Als we mannen en vrouwen hetzelfde loon betalen voor hetzelfde werk, is dat bijna een provocatie.

Dit klinkt misschien banaal voor West-Europa, maar niet voor Transkarpatië met zijn enorme werkloosheid, voortdurende arbeidsmigratie en vrouwen die chronisch onder het bestaansminimum worden betaald.

Verrijkende initiatieven

Onze grootste uitdaging is het aantonen van de waarde van de lokale grondstoffen en productie en het vinden van manieren om ze op duurzame wijze te gebruiken. De dorpskaasmakerij, waarin 27 jaar geleden niemand geloofde, produceert zo kwaliteitskaas door koemelk te verwerken die afkomstig is van 200 kleine familieboerderijen in de omliggende dorpen. Bovendien zet zij zich in om de traditionele schapenhouderij in stand te houden. De nieuw opgerichte herdersvereniging heeft geholpen de waarde van lokaal geproduceerde schapenkaas te verhogen en jonge mensen te motiveren dit impopulaire beroep te kiezen. De onlangs geopende winkel Rakasj voor lokale producten functioneert volgens ecologische principes en verbindt momenteel 20 toegewij-

de producenten binnen een straal van 150 km.

Veel vrienden grappen dat Nizjne Selisjtsje het culturele centrum van Transkarpatië is. Het was niet altijd zo. In de jaren '90 kwamen de mensen eigenlijk alleen in de kerk bij elkaar. Vandaag verwelkomt het dorp kunstenaars en theatermensen uit de hele wereld.

Al 15 jaar biedt ons internationaal jeugdtheaterfestival Ptach nieuwe perspectieven in het monumentale voormalige Sovjet-cultuurcentrum. Een functionerend cultuurcentrum is een grote zeldzaamheid in een Oekraïens dorp.

Nieuw cultureel leven op het land

In Centraal- en Oost-Oekraïne sterven de dorpen uit, miljoenen mensen verlaten het land. Zonder infrastructuur is cultuur niet mogelijk. Na tien jaar renovatie openden we vier jaar geleden een jeugherberg in het voormalige schoolgebouw. Het heet Sargorigo (Wielewaal) en biedt comfortabel plaats aan 24 personen. Jongeren hebben hier video's gemaakt met ervaren filmmakers, geïnspireerd

door de plaatselijke multiculturele context. Tieners uit het conflictgebied in Oost-Oekraïne konden voor het eerst de Karpaten bezoeken en vriendschap sluiten met kinderen uit het dorp.

Het militaire conflict heeft de polarisatie in Oekraïne vergroot. In acht jaar oorlog hebben we nog steeds niet afgeleerd om minachtend te spreken over mensen 'van de andere zijde'. Longo maï scheidt veilige ruimtes waar we kunnen praten over wat we met elkaar gemeen hebben. Scheidslijnen zijn vervelend, wij willen uitzoeken wat ons verbindt.

We leven in een unieke multiculturele regio waar Hongaarse, Roemeense, Joodse en Oekraïense tradities elkaar overlappen. Mensen spreken misschien verschillende talen, maar op bruiloften zingen ze dezelfde liederen. Buren ruziën over ditjes en datjes, maar als er één in de problemen zit, wordt hij geholpen. Deze menselijke grondbeginselen komen tot uiting in de overgeleverde liederen. Eerlijk en zonder angst om verkeerd begrepen te worden. Al 20 jaar reist de Hudaki Village Band – mede opgericht door Longo maï - de wereld rond met deze muziek in haar bagage, die met haar archaische, ongewone melodieën een ander beeld van Oekraïne overbrengt.

Oekraïne is anders, wij zijn anders, en Longo maï is een plaats waar de ander anders kan blijven.

Nailya Ibragimova

Nailya Ibragimova, 33, is een Tataarse uit Moermansk in de poolcirkel. Als milieuactivist in haar thuisland ondervond zij hoe steeds meer gelijkgestemden in de gevangenis belandden en zij verliet Rusland 5 jaar geleden. In Oekraïne raakte zij voor het eerst betrokken bij sociale projecten voor jongeren in het conflictgebied in de Donbas. Nu leeft ze in de Longo maï coöperatie in Transkarpatië.

Tekening: Maria Pinke

Provence

Olijfoogst in Grange Neuve

Het is 10 november. De oogst is begonnen op het prachtige, biologisch bewerkte perceel onder Lurs, een klein hooggelegen dorpje in de Provence met uitzicht op de rivier de Durance. Vorig jaar hebben we een oude droom verwezenlijkt door 200 jonge olijfbomen aan te kopen, gelegen op een zuidelijke helling.

Het is een investering voor de toekomst. De 66.000 euro die daarvoor nodig was, kwam uit de erfenis van twee mensen uit Longo mai. Het nieuwe stuk land ligt op 10 km van Grange Neuve, dicht in de buurt van Elisabeth, een bevriende boerin. Indien nodig, leent zij ons landbouwmateriaal: de hakselaar, de cultivator om de grond los te maken, oogstladders, kammen en netten.

Afgelopen winter hebben we met een paar mensen de 20 jaar oude bomen voorzichtig "structureel gesnoeid". Elke boom moest zorgvuldig worden bekeken voordat de snoeizaag eraan te pas kwam. Welke hoofdtak loopt te wijd uit, welke tak heeft een betere richting zonder een andere te kruisen? Dit zijn de laatste correcties om in de toekomst een evenwichtige boom te hebben, een lust voor het oog.

Maar deze snoeibeurt was tamelijk ingrijpend en de oogst zal dit jaar middelmatig zijn. Gelukkig is de olijfbom een sterke, gulle boom. De gaten die door het snoeien ontstaan, vullen zich snel op.

Olijven die begin november worden geperst, leveren een 'vurige', enigszins scherpe en intens groene olie op. Met zijn 'groene' smaak wordt hij het best onverwarmd gebruikt voor slasaus! Een kleine molen in de regio perst 's morgens de biologische olijven en elke leverancier

krijgt zijn eigen olie.

Tot nu toe dekten we het grootste deel van onze behoefte in alle coöperaties (1000 liter) met biologische olijfolie uit Andalusië. We krijgen het van de coöperaties van de landarbeiders van de kleine vakbond SOC-SAT, die strijden tegen de

De teelt van olijven is een eeuwenlange traditie in de Provence

grootgrondbezitters van deze streek en streven naar een landbouw 'in dienst van de landarbeiders'. Maar het is niet erg milieuvriendelijk om olie, zelfs als die van goede kwaliteit en 'sociaal correct' is, van zo ver weg in te voeren, terwijl in de Provence al eeuwenlang olijfbomen worden geteeld.

Vandaag is de grond nog een beetje vochtig, het weer is goed, de zon schijnt. Iedereen doet zijn best, geen olijf wordt vergeten! We hebben het gevoel gebaren uit te voeren die zo oud zijn als de mensheid, en er is een soort devotie, een respect in dit werk.

Het is bijna lunchtijd en iedereen wordt levendiger. Josiane en Martin hebben een lekkere picknick klaargemaakt.

De tabak komt tevoorschijn, de tongen komen los, moppen vliegen over en weer. We bewonderen de Durance aan onze voeten die uit de mist tevoorschijn is gekomen en de uitlopers van de Alpen in de verte. We zijn blij! Het leven is mooi! We kunnen bijna niet wachten om de eerste olie te proeven!

Het weerbericht voorspelt goed weer. Beloofd, we komen morgen terug! Er zijn genoeg vrijwilligers. Mensen voelen zich hier lekker, liggen in het gras en strekken zich uit. Maar opeens schieten me de Palestijnen te binnen, wier duizend jaar oude olijfbomen worden ontworteld. De woede borrelt in me op...

Jacques Berguerand

Bevriende projecten

Op bezoek bij de Refikler

Wij hoorden voor het eerst over de Refikler ('de kameraden'), een collectief in Turkije, door de verhalen van een vriendin tijdens haar bezoek aan de coöperatie Grange Neuve.

Aangezien wij in Roemenië natuurlijk meer oog hebben voor het gebied rond de Zwarte Zee, zocht ik naar informatie. Uiteindelijk bezochten we in de zomer voor het eerst de boerderij in het Ida-gebergte (Kazdaglari).

Het is avond als we in Bayramiç aankomen. Bijna duizend kilometer liggen achter ons - een dag eerder zijn we vertrokken uit Hosman. Müge en Mehmet heten ons welkom en laten ons de winkel van de landbouwcoöperatie zien. Een ruime winkel met een klein terras aan de voorkant. Olie, sesam, honing, thee, ingemaakte groenten, alles geproduceerd door de coöperatielieden en mensen uit de regio. Dan gaan we op weg naar Zeytinli, een paar kilometer verderop. Hier ligt de Refikler boerderij in een kleine vallei, ingeklemd tussen een helling en een diep ingesneden beek. Het is een Spartaans oord, maar alles staat in bloei en de eenvoudige gebouwen lijken te volstaan. Er wonen hier 12 mensen, de meeste midden 30. Het dorp Zeytinli zelf ligt op enkele minuten met de auto en telt veertig, meest oude inwoners. De boerderij in Zeytinli bestaat nu acht jaar, een andere boerderij bij Fethiye ruim tien jaar. En beide boerde-

rijen horen sinds 2016 bij elkaar als Refikler: gezamenlijke economie, gezamenlijk plannen, gezamenlijk beslissen. De gemeenschap verbouwt voedsel op in totaal 6 hectare land. Ze handelen vanuit een ecologische benadering en willen een sociaal georiënteerd leven. De economie van de Refikler ontwikkelt zich snel. Sinds vorig jaar staan ze op twee wekelijkse markten in Istanbul. Meer aanwezigheid leidt tot meer bekendheid en afzet. Dit trok op zijn beurt de aandacht van de autoriteiten en bij een inspectie werden enorme hoeveelheden producten in beslag genomen. De Refikler gebruikten dit als een kans. Coöperaties en verkoop werden gelegaliseerd. Er waren solidariteitsacties in het buitenland en uiteindelijk werd een grote hal in een gehucht niet ver van Bayramiç gehuurd voor productie en verwerking. De coöperatielieden krijgen via hun uitgebreide netwerk machines voor inblikken, verpakken enz. tegen gunstige prijzen. "We zullen het proberen en als het niet werkt, gaan we ergens anders heen," zeggen ze ons. Er moeten vandaag dingen gebeuren. Niet op een of andere dag. We waren onder de indruk van de enorme uitdaging en de dynamiek.

Veel dingen kwamen ons bekend voor uit Longo mai - de karakters, de veeleisendheid, de gemeenschap en de organisatie. Het samen leven is gebaseerd op ideeën, aspiratie en vertrouwen. Bijeenkomsten vinden gewoonlijk 's morgens plaats, zonder veel formaliteit. De lokale context speelt een belangrijke rol. Zo ook in de discussie dat de mensen concrete alternatieven moeten worden geboden voor emigratie,

voor werk in de goudmijnen of de waterkrachtcentrales van het Ida-gebergte en voor nationalistische ideeën. Ze zijn op dit gebied zeer pragmatisch en verzwijgen dat niet. De Refikler hebben veel plannen. Zij zouden graag buiten Turkije verkopen en blijven tegelijkertijd worstelen met financiële en bureaucratische moeilijkheden. Wij kunnen de prachtige producten alleen maar aanbevelen en u aanmoedigen contact met hen op te nemen! Wij helpen u graag verder of u kunt direct contact opnemen per e-mail refiklerciftligi@gmail.com of per telefoon +90-537-223.04.53 (Ufuk Dursun spreekt Turks, Duits en Engels).

Gabi Cotaru

Özge (l.) en Müge op de weekmarkt in Kadiköy / Istanbul. Foto: refikler.com

De reis voor het leven

Toen wij in oktober 2020 hoorden dat de Zapatisten van Chiapas, Mexico, hun bergen wilden verlaten om de vijf continenten te bezoeken, konden wij het nauwelijks geloven. Het nieuws vervulde ons met vreugde!

We begonnen met elkaar te overleggen en het hield niet op! Eerst bijeenkomsten onder elkaar in de Provençaalse coöperatie in Limans, toen met mensen uit de andere coöperaties en met vrienden uit de omliggende dorpen. Uiteindelijk namen wij in Frankrijk de regionale coördinatie over van Briançon tot Marseille!

De Zapatisten die uiteindelijk in oktober 2021 naar ons toekwamen, waren voornamelijk jong. Van de totale delegatie bestond ongeveer de helft uit vrouwen en waren de jongeren in de meerderheid. Zij legden ons uit dat zij deze reis te danken hebben aan de strijd van hun ouders en grootouders, maar dat wij nu naar de toekomst moeten kijken en dat het hier vooral om de jeugd gaat. Wij waren benieuwd hoe zij zich in hun dorpen organiseren, hoe zij besluiten nemen, hoe zij hun grondgebied verdedigen, hoe zij rechtspreken, hoe zij voor zichzelf zorgen, hoe zij hun kinderen opvoeden, en ga zo maar door!

De eerste kennismaking vond plaats in onze coöperatie in La Cabrery in de Luberon. We vierden een welkomstritueel rond een olijfbom, waar omheen voorwerpen lagen die onze verbinding symboliseren: tarwe, wollen producten, kalebassen, geneeskrachtige planten, gele vestjes, kaarsen... Met elkaar namen we deel aan een bijeenkomst van activisten die zich inzetten voor de verdediging van landbouwgronden tegen industrieel beton. Ook in Mexico vinden opstanden plaats tegen de ongeremde bouw van industriële complexen.

In onze spinnerij in Chantemerle bij Briançon legden wij uit hoe de wol wordt verwerkt. Die avond ontmoetten we mensen die migranten helpen aan de Frans-Italiaanse grens in de Alpen. De Zapatisten vertelden ons hoe zij geconfronteerd worden met hetzelfde probleem van mensen die naar Mexico komen om hun geluk verder in het noorden te beproeven.

In de coöperatie Limans vierden we begin november de Dag van de Doden (Día de Muertos) met elkaar, een belangrijk feest in Mexico. Wij hielden een ceremonie in de grote zaal van de coöperatie, met een altaar versierd met bloemen en de namen en enkele foto's van de mensen die in de strijd aan hun kant zijn gevallen, en die uit ons gemeenschapsleven hier zijn verdwenen. We maakten muziek en luisterden naar Pancho die viool speelde. Wij wilden hun gebruiken rond de dood kennen en zij deelden hun visie op de kosmos met ons. Ook in de coöperaties Hof Stopar in Karinthië en Le Montois in Zwitserland kregen we bezoek van in totaal drie groepen Zapatisten. Ze bezochten projecten in de buurt en we vertelden elkaar over onze verschillende vormen van organisatie. In Zwitserland vond een themadag rond gezondheid en autonomie plaats. Het is indrukwekkend hoe de Zapatisten hun zelforganisatie ook op dit gebied consequent voortzetten: enkele mensen hebben een opleiding op verschillende medische gebieden gekregen en twee personen zijn momenteel op weg om chirurg te worden.

De Zapatistas in Chiapas: op weg naar autonomie

Overall vertelden zij ons hun verhaal: als eerste de wrede uitbuiting die de voorouders hebben ervaren, als knechten werkend op grote boerderijen van enkele honderden, zelfs duizenden hectaren. In 1983 richtten zij in de Lacandon Jungle het EZLN op. Ze bereidden zich clandestien voor op de verdediging van hun rechten. Op 1 januari 1994, op de dag dat Mexico de vrijhandelsovereenkomst met de VS en Canada wilde uitvoeren, kwam dit leger uit het bos en zei NEE: er ontstond een oorlog die 12 dagen zou duren.

Na een enorme volksofstand eindigde de oorlog en probeerde het EZLN een Zapatistisch territorium op te richten. Vooral sinds 2003 wordt de macht overgedragen aan lokale overheden en is het streven naar autonomie een prioriteit. Elk gezin heeft zijn eigen stuk grond om zich te voeden, maar er zijn collectieve taken die inkomsten genereren om hun autonomie te laten werken (reizen, gezondheid, school, organisatie van gemeenschapsstructuren, grote bijeenkomsten...)

DE ZEVEN PRINCIPES van de Zapatistische gemeenschapsorganisatie

- 1/ Dienen en niet zich bedienen
- 2/ Bouwen en niet vernietigen
- 3/ Vertegenwoordigen en niet toe-eigenen
- 4/ Overtuigen en niet veroveren
- 5/ Gehoorzamen en niet bevelen
- 6/ Naar beneden gaan en niet naar boven klimmen
- 7/ Voorstellen en niet opleggen

De gemeenschappelijke uitwisseling was verrijkend over onderwerpen die ons allen na aan het hart liggen, zoals onze eigen autonomie en onafhankelijkheid, een kritische houding ten opzichte van het kapitalistische systeem en onze betrokkenheid bij veelzijdige, regeneratieve landbouw. En we voelen ons zeker ook verbonden door onze gemeenschappelijke zorg voor de

toekomst van onze planeet. Een Zapatista verwoordde het als volgt: "Wij hebben gemerkt dat het niet goed gaat met onze Moeder Aarde. Er broeit iets ergs. Wij zijn ook naar Europa gekomen om jullie over onze observatie te vertellen en om bondgenoten te zoeken."

Lourdes Mendez de Andes
Adrian Küpfer

Roemenië

Longo maï goes East again

We hebben in het Nieuws uit Longo maï vaak verslag gedaan van ons project in Hosman, Transsylvanië. De banden met Longo maï gaan terug tot de jaren '90. In die tijd woonde ik in Rostock en leerde de Hof Ulenkrug in Mecklenburg kennen. Van het een kwam het ander en uiteindelijk leefde ik een paar jaar in de coöperatie Hof Stopar in Karinthië. Het waren vormende jaren voor iemand die nog verward was door de veranderingen van de herfst van 1989 en niet echt wist wat hij met zichzelf aanmoest. In Karinthië voelde ik me opgenomen. Ik leerde de geschiedenis van de coöperatie kennen en kon van alles uitproberen. Het was de beste school waar ik tot dan toe op had gezeten! Niettemin - of juist daarom? - wilde ik verder gaan. In 2002 kwam ik in het Roemeense Transsylvanië terecht en wilde er minstens een jaar blijven. De nieuwsgierigheid had mij te pakken. Niet alleen werd ik aangetrokken door de grote culturele diversiteit, maar ik wilde ook kennismaken met het leven van de mensen aan de poorten van de nog jonge vesting Europa. Het werd al snel duidelijk dat ik wilde blijven. We werden groter in getal, een groep in deels precaire omstandigheden - maar

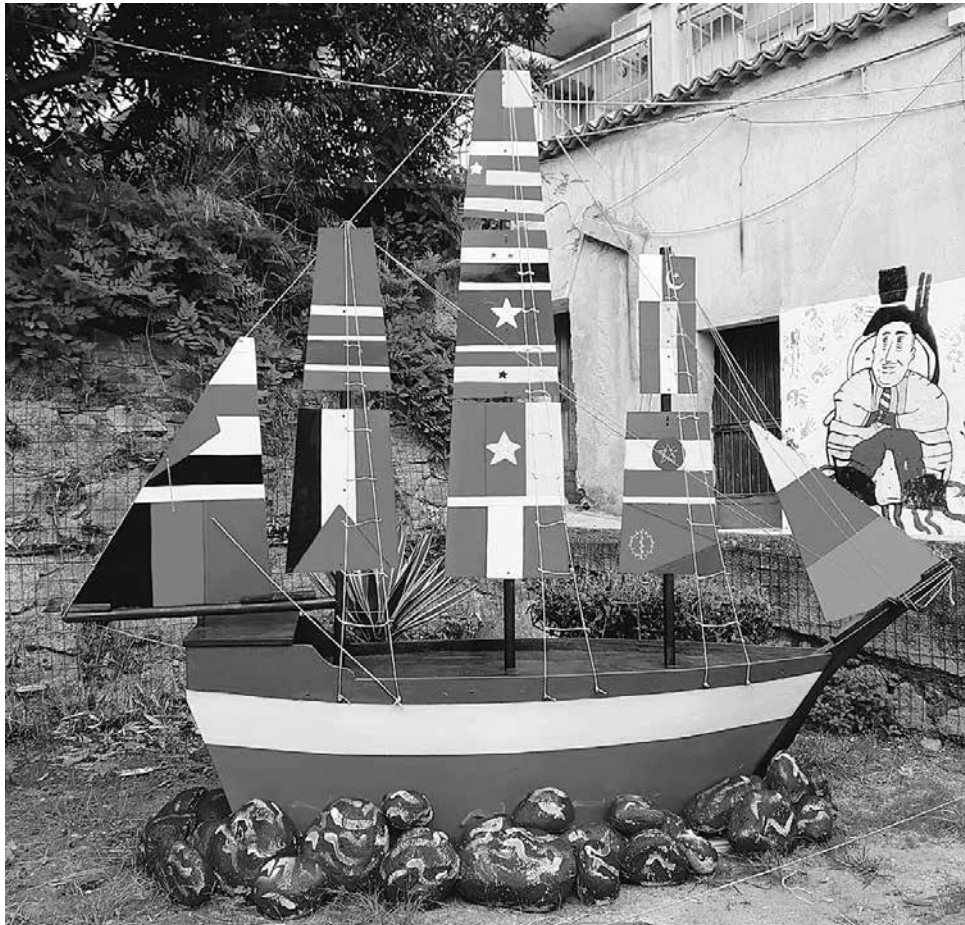
altijd met verbindingen naar vele andere werkelijkheden. Momenteel zijn we met tien mensen tussen de 14 en 47 jaar, die dagelijks vier of vijf talen spreken. Er waren ups en downs, de Oude Molen werd een bekende plaats in het land met op de een of andere manier andere prioriteiten. Crises maakten ons soms bijna wanhopig. We hebben op een heel praktische manier geleerd dat solidariteit ons en anderen helpt om te overleven. Om het Hosman-project te laten voortbestaan, werd de band met de Longo maï-coöperaties ook voor ons van essentieel belang. In een proces dat enkele jaren in beslag nam, leefden alle partijen meer naar elkaar toe en sinds oktober maakt ons team daadwerkelijk deel uit van Longo maï. Onze relaties zijn natuurlijk bijzonder nauw met de coöperatie in Transkarpattië, maar wij onderhouden contacten tot in Turkije toe. Tegelijkertijd blijft de band met de mensen in ons dorp voor ons altijd centraal staan. Momenteel verzetten we ons samen met de schapsherders en met activisten van onze regio tegen de grootscheepse landroof door buitenlandse investeerders.

Jochen Cotaru

Solidariteit is nodig!

Het dorp Riace in Zuid-Italië is overal bekend geworden door de opvang en integratie van migranten. In heel Europa ondersteunen groepen en organisaties dit project, waaronder ook wij van Longo maï.

Dit kunstwerk in Riace getuigt van de aankomst van honderden vluchtelingen uit vele verschillende landen.

Op 30 september 2021 werden Domenico Lucano, de voormalige burgemeester van het kleine Calabrische dorp, en zeventien andere medestrijders door de rechtbank van Locres tot hoge gevangenis- en geldstraffen veroordeeld. Dit vonnis leidde tot ontsteltenis en grote verontwaardiging.

De ongewoon hoge straffen, zoals die voor Domenico Lucano van 13 jaar en 2 maanden, zijn te vergelijken met de straffen voor maffiapraktijken. Hij werd schuldig bevonden aan criminele samenzwering om illegale immigratie te bevorderen, fraude, verduistering, ambtsmisbruik, het organiseren van schijnhuwelijken om vrouwen te helpen wier recht op asiel was afgewezen, en aan overtreding van de wet op aanbestedingen. Zijn advocaten kondigden aan tegen het vonnis in hoger beroep te gaan.

Vijftien jaar lang hebben Domenico "Mimmo" Lucano en zijn vrienden en vriendinnen hun gemeente Ri-

ace, in het uiterste zuiden van Italië, nieuw leven ingeblazen door migranten op een waardige manier op te vangen. In deze door de maffia geteisterde regio is Riace een voorbeeld van ontwikkeling en integratie geworden, waar enkele honderden vluchtelingen gastvrijheid en bescherming vonden.

"Ik voorzag in de behoeften van het gebied ten aanzien van het gebrek aan arbeidskrachten en de grote rol van de maffia, terwijl migranten werden opgevangen die oorlogen ontvluchtten. Ik heb nooit iets gedaan voor het geld", verzekert Lucano.

Het is natuurlijk een heel ander misdrijf dat nu door de rechtbank is veroordeeld. Het is het beleid, vluchtelingen welkom te heten. Riace bewijst al jaren dat solidariteit meer oplevert dan angst en afwijzing en dat een ander, proactief, open en genereus migratiebeleid mogelijk is en door de meeste mensen ook gewenst wordt. Dit beleid

was een gevaarlijk precedent voor hen die voorstander zijn van de Vesting Europa en uitsluiting van vluchtelingen. We zijn getuige geweest van een politiek gemotiveerd proces.

Sinds het vonnis hebben in Italië, maar ook in Frankrijk en Duitsland, talrijke betogingen van steun plaatsgevonden onder het motto "Solidariteit is geen misdaad". Straten vulden zich met mensen die verontwaardigd waren over de beslissing van het hof. Talrijke groepen en verenigingen kwamen in beweging om deze woorden te verbreiden. Over alle grenzen heen vonden ze weerklank, in heel Europa. Een Europa, zoals Domenico Lucano zegt, van prikkeldraad, waar vreemdelingenhaat steeds meer terrein wint. De politiek getinte administratieve pesterijen tegen het Riace-model dateren uit de tijd dat het dorp een emblematische plaats kreeg toebedeeld in het Europese debat over opvang. De openbare aanklager heeft geprobeerd het politieke terrein te vermijden: "Dit is niet het proces van de nobele en echte

doelstelling van opvang. [...] Het onderzoek gaat over het wanbeheer van de opvangprojecten en de echte slachtoffers zijn de immigranten zelf, aangezien zij slechts de kruimels van de overheidsfinanciering hebben ontvangen." De buitenproportionele veroordeling heeft het politieke debat echter onmiddellijk doen oplaaien. Het lijkt dringender dan ooit om van Riace weer een symbool te maken en te stoppen met het ontmenselijken van migranten. Denken we eraan, dat volgens de statistiek van de IOM (Internationale Organisatie voor Migratie) het aantal mensen dat is omgekomen bij een poging om Europa te bereiken in de eerste helft van 2021 1.146 bedroeg, meer dan het dubbele van het eerste halfjaar 2020. Ondanks de extreem hoge straffen blijven wij ervan overtuigd dat de ervaring van Riace geen utopisch idee is, maar realistische mogelijkheden biedt. Deze ervaring zal overleven en zich uiteindelijk op grote schaal uitbreiden, ondanks alle tegenwind.

Valentina Malli

We geven niet op!

Wij zijn slechts kleine bergboeren, leden van de coöperatie Longo maï Oekraïne, maar toch gaan we door met de strijd voor de bescherming van de laatste oerbossen van het Svydovets-massief in de Karpaten.

In september jl. kondigden de media het bezoek aan Kiev aan van Thomas Bach, de voorzitter van het Internationaal Olympisch Comité (IOC), om de 30e verjaardag van de onafhankelijkheid van Oekraïne te vieren. We begrepen meteen, dat de Oekraïense president Zelensky van plan was deze gelegenheid aan te grijpen en de Karpaten te presenteren als "de Alpen van Oost-Europa". En jawel hoor, Zelensky verklaarde dat "Oekraïne vastbesloten is om gastheer te worden van de Olympische Winterspelen en daarom de fase van dialoog met het IOC zal ingaan en zo spoedig mogelijk een delegatie naar het hoofdkwartier in Lausanne zal sturen". President Bach juichte dit initiatief van harte toe...

We waren woedend! Wij strijden al vijf jaar om te verhinderen dat de oligarch Igor Kolomoysky een van de grootste skicentra van Europa bouwt op de prachtige bergketen Svydovets in de Karpaten. In een tijd waarin de opwarming van de aarde ongetwijfeld versnelt, is het schandalig om de aanleg te bevorderen van zo'n infrastructuur op een hoogte van veel minder dan 2000 meter. Samen met het Bruno Manser Fond en 53 andere organisaties uit 14 landen schreven wij een open brief aan Prins Albert II, voorzitter van de IOC Commissie Duurzaamheid en Erfgoed, om uiting te geven aan onze ontsteltenis en hem op te roepen geen steun meer te verlenen aan deze projecten, die onherstelbare schade kunnen toebrengen aan dit ongerepte berggebied. Gelukkig kregen we een duidelijk antwoord. Volgens Jacqueline Bar-

rett, directeur van de Future Host Commission Olympische Spelen, "is duurzaamheid sinds de goedkeuring van de Olympische Agenda 2020 van meet af aan een belangrijke vereiste voor de ontwikkeling van Olympische projecten... er mogen geen definitieve constructies worden gebouwd in beschermde gebieden" en van potentiële gastheren wordt verlangd dat zij "maximaal gebruik maken van bestaande en tijdelijke locaties". Wij willen iedereen bedanken die eraan heeft meegewerkt om ervoor te zorgen dat deze open brief zoveel mogelijk effect heeft gehad en om te laten zien dat onze visie voor een duurzame wereld, zij het een minderheidsstandpunt, brede steun heeft in vele delen van de wereld.

Oreste del Sol

Liever lange trektochten op de ski dan een enorm nieuw skicentrum.

Colofon

Het Nieuws uit Longo maï verschijnt drie keer per jaar
Hoofdredactie: Babette Stipp
Productie: Elke Furet, Ieke Dekker
Druk: Druckwerk 14, Dargun

Contactadres:
Stichting Pro Longo maï
Amerbos 528 HS
1025 XT Amsterdam
Tel. 06 28 45 17 62
IBAN: NL86INGB0000314983
info@longomai.nl - www.longomai.nl

Le Montois, CH-2863 Undervelier
Tel. 0041 32 42 65 971

Grange neuve, F-04300 Limans
Tel. 0033 492 73 05 98

Hof Ulenkrug, Stubbendorf 68
D-17159 Dargun
Tel. 0049 39959 23881

Hof Stopar, Lobnik 16
A-9135 Eisenkappel
Tel. 0043 4238 8705